

JULIE KAGAWA

DE
IJZER
KONING

THE IRON FEY DEEL 1

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2010 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *The Iron King*
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0735 9
ISBN 978 94 027 5036 2 (e-book)
NUR 285
Vijfde druk februari 2021

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK I

De geest in de computer

Tien jaar geleden, op mijn zesde verjaardag, verdween mijn vader.

Nee, hij is niet gewoon vertrokken. Als iemand vertrekt, denk je aan koffers en lege laden, aan verjaardagskaartjes die te laat aankomen met een briefje van tien erbij. Vertrekken zou de indruk wekken dat hij ongelukkig was met mam en mij, of dat hij ergens anders een nieuwe liefde had gevonden. Dat was allemaal niet het geval. Hij was ook niet dood, want dat zouden we hebben gehoord. Er was geen auto-ongeluk, geen lichaam, geen legertje agenten op de plek van een brute moord. Het gebeurde in alle rust.

Op mijn zesde verjaardag nam mijn vader me mee naar het park, een van mijn favoriete plekjes. Het was een eenzaam parkje, ergens achteraf, met een trimbaan en een troebele groene vijver met dennenbomen eromheen. We stonden aan de rand van de vijver de eendjes te voeren toen ik de bel van een ijscokar hoorde op de parkeerplaats achter het heuveltje. Mijn vader lachte toen ik hem smeekte om een hoorntje, en nadat hij me wat geld had gegeven, mocht ik het karretje achterna rennen.

Dat was de laatste keer dat ik hem heb gezien.

Later, toen de politie het gebied doorzocht, ontdekten ze zijn schoenen aan de rand van het water. Verder vonden ze niets. Ze stuurden duikers de vijver in, maar die was nauwelijks drie meter diep, en op de bodem vonden ze niets anders dan takken en modder.

Mijn vader was verdwenen zonder een spoor achter te laten.

Nog maanden daarna had ik een steeds terugkerende nachtmerrie waarin ik boven op de heuvel stond en toekeek hoe mijn vader de vijver in liep. Het water sloot zich boven zijn hoofd, en ik kon de bel van de ijscokar horen rinkelen op de achtergrond, een traag griezelig lied met woorden die ik bijna kon verstaan. Telkens als ik beter wilde luisteren, werd ik wakker.

Niet lang na de verdwijning van mijn vader verhuisden we naar een piepklein gat aan de baai van Louisiana. Mam zei dat ze 'opnieuw wilde beginnen', maar diep vanbinnen heb ik altijd geweten dat ze ergens voor op de vlucht was.

Het zou nog tien jaar duren voor ik erachter kwam wat dat was.

Mijn naam is Meghan Chase.

Over een kleine vierentwintig uur word ik zestien. *Sweet sixteen*. Een leeftijd met een magische klank. Meisjes van zestien horen te veranderen in prinsessen, verliefd te worden, naar feestjes te gaan en meer van dat soort dingen. Er zijn ontelbare verhalen, liedjes en gedichten geschreven over meisjes die deze fantastische leeftijd bereiken, die de ware liefde vinden, voor wie de sterren helderder gaan schijnen of die met hun knappe prins de zonsondergang tegemoet rijden.

Ik geloofde niet dat dat voor mij opging.

De dag voor mijn verjaardag werd ik wakker, en nadat ik had gedoucht rommelde ik in mijn kast op zoek naar iets om aan te trekken. Normaal gesproken zou ik het eerste het beste redelijk schone kle-

dingstuk van de vloer hebben geraapt, maar dit was een bijzondere dag. Vandaag was de dag dat Scott Waldron me eindelijk zou opmerken. Ik wilde er perfect uitzien. Helaas kwam mijn garderobe nogal wat tekort op het gebied van hipheid. Andere meiden vragen zich iedere ochtend af wat ze nu weer eens zullen aantrekken, maar in mijn kast vind je drie soorten kledingstukken: tweedehandsjes, af-dankertjes en overalls.

Ik wou dat we niet zo arm waren. Ik weet dat de varkensfokkerij niet de meest flitsende bedrijfstak is, maar je zou denken dat mam toch minstens één fatsoenlijke spijkerbroek voor me zou kunnen kopen.

Vol afschuw staarde ik naar mijn schamele garderobe. Er zat niets anders op, ik zou Scott moeten verpletteren met mijn natuurlijke charmes. Als het me tenminste zou lukken om mezelf niet voor schut te zetten.

Uiteindelijk hees ik me in een wijde broek, een doodgewoon groen T-shirt en mijn enige paar afgetrapte gympen. Daarna haalde ik een borstel door mijn witblonde haar. Mijn haar is steil en erg fijn en vandaag stond het weer in die vreemde zweefstand, zodat het eruitziet alsof ik met mijn vingers in het stopcontact heb gezeten. Ik trok het strak in een paardenstaart en ging naar beneden.

Luke, mijn stiefvader, zat aan tafel koffie te drinken. Hij bladerde door het dunne stadskrantje, dat meer weg had van de roddelrubriek van onze schoolkrant dan van een bron voor serieus nieuws. **KALF MET VIJF POTEN GEBOREN** kopte de voorpagina. Dat werk.

Ethan, mijn vier jaar oude halfbroertje, zat bij zijn vader op schoot een boterham met jam te eten, waardoor Luke onder de kruimels kwam te zitten. Ethan drukte Floppie, zijn favoriete knuffelkonijn, met één arm tegen zich aan en probeerde hem hapjes van zijn ontbijt te voeren. De snuit van het konijn zat onder de jam.

Ethan is een schatje. Zijn bruine krullen heeft hij van zijn vader,

maar net als ik heeft hij mams grote blauwe ogen geërfd. Hij is het soort jongetje tegen wie oude vrouwtjes spontaan beginnen te koe-ren en naar wie wildvreemde mensen glimlachend zwaaien vanaf de overkant van de straat. Mam en Luke vertroetelen hun hummel, maar gelukkig lijkt hij daardoor niet in een verwend monster te veranderen.

‘Waar is mam?’ vroeg ik toen ik de keuken binnen liep. Ik snuffelde in de kastjes, op zoek naar mijn favoriete soort cornflakes en ik vroeg me af of ze eraan gedacht had om ze mee te nemen. Natuurlijk was ze het weer vergeten. Er waren alleen vezelvierkantjes en die afgrijpselijke cornflakes met marshmallows van Ethan. Was het nou zo moeilijk om aan gewone cornflakes te denken?

Luke negeerde me en nipte van zijn koffie. Ethan kauwde op zijn boterham en niesde op zijn vaders arm. Met een flinke klap smeed ik de kastdeurtjes dicht.

‘Waar is mama?’ vroeg ik, iets harder deze keer.

Lukes hoofd schoot omhoog. Eindelijk keek hij me aan. In zijn slome bruine ogen, die op die van een koe leken, stond milde verbazing te lezen. ‘O, hallo, Meg,’ zei hij. ‘Ik hoorde je niet binnenkomen. Wat zei je?’

Ik zuchtte en herhaalde mijn vraag voor de derde keer.

‘Ze is naar een bijeenkomst met een paar dames van de kerk,’ mompelde Luke voor hij weer in zijn krant dook. ‘Ze komt pas over een paar uur terug, dus je zult de bus moeten nemen.’

Ik nam altijd de bus. Ik wilde haar er alleen maar aan herinneren dat ze dit weekend mijn proefrijbewijs moest regelen. Met Luke was dat een hopeloze zaak. Je kon iets veertien keer tegen hem zeggen en dan nog was hij het vergeten voor ik de kamer uit was. Hij was niet gemeen of zo, of zelfs maar dom. Hij was dol op Ethan en mam leek echt gelukkig met hem. Maar altijd als ik iets tegen hem zei, keek hij me oprecht verrast aan, alsof hij was vergeten dat ik hier ook woon.

Ik pakte een broodje van de koelkast en begon er nors op te kauwen, terwijl ik met één oog de klok in de gaten hield. Beau, onze Duitse herder, scharrelde naar binnen en legde zijn grote kop op mijn knie. Ik krabbelde hem achter zijn oren; hij knorde tevreden. Het was fijn dat de hond me in ieder geval nog op waarde wist te schatten.

Luke stond op en zette Ethan voorzichtig in zijn stoel. ‘Oké, knul,’ zei hij, een kus op Ethans hoofd drukkend, ‘papa gaat de wastafel in de badkamer repareren, dus hier blijven zitten en braaf zijn. Als ik klaar ben, gaan we de varkens voeren.’

‘Oké,’ piepte Ethan. Hij zwaaide met zijn korte beentjes. ‘Floppie wil kijken of Ms. Daisy al baby’s heeft gekregen.’

Lukes glimlach was zo walgelijk trots dat ik er misselijk van werd. ‘Hé, Luke,’ zei ik toen hij wegliep, ‘ik wed dat je niet weet wat het morgen voor dag is.’

‘Hm?’ Hij draaide zich niet eens om. ‘Geen idee, Meg. Als je plannen hebt voor morgen, dan moet je bij je moeder zijn.’ Hij knipte met zijn vingers en Beau liet me onmiddellijk in de steek om hem te volgen. Hun voetstappen stierven weg op de trap. Ik was alleen met mijn halfbroertje.

Ethan trappelde met zijn voetjes en keek me ernstig aan. ‘Ik weet het wel,’ verkondigde hij plechtig, terwijl hij zijn boterham op tafel legde. ‘Morgen is het je verjaardag. Dat heeft Floppie verteld en ik heb het onthouden.’

‘Klopt,’ mompelde ik, terwijl ik me omdraaide om mijn broodje naar de vuilnisbak te gooien. Met een plofje raakte het de muur voor het erin viel. Er bleef een vette vlek op het behang achter. Ik grijnsde en besloot er niets aan te doen.

‘Floppie wil je alvast een fijne verjaardag wensen.’

‘Bedank Floppie maar van me.’ Ik haalde een hand door Ethans haar voor ik de keuken uit liep. Met een rothumeur, want ik wist hoe

het zou gaan. Mam en Luke zouden mijn verjaardag compleet vergeten. Ik zou geen kaartje krijgen, geen taart, en niemand zou me zelfs maar een fijne verjaardag wensen. Behalve het knuffelkonijn van mijn kleine broertje. Hoe sneu was dat?

Terug in mijn kamer pakte ik mijn boeken, huiswerk, gymkleren en de iPod waar ik eeuwen voor had gespaard, ondanks Lukes minachting voor 'overbodige, afstompende apparaten'. Mijn stiefvader is een typische boerenpummel die alles wat het leven gemakkelijker maakt met wantrouwen en afkeer bekijkt. Mobiele telefoons? Vergeet het maar, onze vaste telefoon doet het nog prima. Computerspelletjes? Werktuigen van de duivel die kinderen in criminelen en seriemoordenaars veranderen. Keer op keer heb ik mam gesmeekt om een laptop voor mijn huiswerk, maar Luke blijft volhouden dat zijn fossiele, rammelende pc goed genoeg is voor hem, dus ook voor de rest van de familie. Het kan hem niet schelen dat het eeuwen duurt om in te bel-len op het internet. Wie heeft er nou nog een inbelmodem?

Ik keek op mijn horloge en vloekte. De bus kon ieder moment komen en het was zeker tien minuten lopen naar de weg. Toen ik uit het raam keek, zag ik dat de lucht grijs was alsof er een bui naderde, dus ik pakte mijn jack. Dit was niet de eerste keer dat ik liever iets dichterbij de stad had gewoond. Ik zweer het, als ik mijn rijbewijs heb en een auto, ga ik hier weg om nooit meer terug te komen.

'Meggie?' Ethan stond in de deuropening met zijn konijn onder zijn kin geklemd. Zijn blauwe ogen namen me somber op. 'Mag ik met je mee vandaag?'

'Wat?' Ik schoot in mijn jas en keek om me heen, op zoek naar mijn rugzak. 'Nee, Ethan. Ik moet naar school. De grotekinderenschool, verboden voor ukkies.'

Toen ik me omdraaide, voelde ik twee kleine armpjes om mijn been. Met een hand steunde ik tegen de muur om te voorkomen dat ik zou vallen, en ik keek neer op mijn halfbroertje.

Vastberaden klemde Ethan zich aan me vast, zijn gezicht naar me opgeheven en zijn kaken op elkaar geklemd. ‘Alsjeblieft?’ smeekte hij. ‘Ik zal lief zijn, beloofd. Mag ik mee? Alleen vandaag?’

Zuchtend boog ik voorover zodat ik hem kon optillen. ‘Wat is er aan de hand, mini?’ vroeg ik, het haar uit zijn ogen vegend. Mam zou het binnenkort weer moeten knippen; het begon op een vogelnest te lijken. ‘Wat ben je klef vanmorgen. Is er iets?’

‘Bang,’ sputterde Ethan en hij begroef zijn gezichtje in mijn nek.

‘Ben je bang?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Floppie is bang.’

‘Waar is Floppie bang voor?’

‘De man in de kast.’

Ik voelde een rilling over mijn rug lopen. Ethan was zo rustig en serieus dat je soms vergat dat hij pas vier was. Hij had nog steeds een kinderlijke angst voor monsters onder zijn bed en boemannen in de kast. In Ethans werelds konden knuffeldieren praten, zwaaiden er onzichtbare mannen naar hem vanuit de bosjes en tikten akelige wezens met hun lange nagels tegen het raam van zijn slaapkamer. Meestal ging hij niet naar mam of Luke met zijn verhalen over monsters en enge mannen. Vanaf het moment waarop hij oud genoeg was om te lopen, kwam hij naar mij.

Ik zuchtte, want ik wist dat hij wilde dat ik even zou kijken, om hem ervan te verzekeren dat er niets in de kast of onder het bed zat. Speciaal voor dat doel stond er een zaklamp op zijn nachtkastje.

Buiten begon het te bliksemen en in de verte hoorde ik de donder. Ik kreunde. Het zou geen aangename wandeling worden naar de bus. Verdomme, ik had hier geen tijd voor.

Ethan hield zijn hoofd achterover en keek me smekend aan.

Ik zuchtte weer. ‘Goed dan,’ mompelde ik en ik zette hem neer. ‘We gaan kijken of er monsters zijn.’

Zwijgend volgde hij me de trap op, en hij hield me angstig in het

oog toen ik de zaklamp pakte en op mijn knieën ging liggen om onder het bed te kijken.

‘Geen monster te zien,’ verklaarde ik toen ik weer overeind kwam. Ik liep naar de kast en gooide de deur open. Van achter mijn benen keek Ethan toe. ‘Ook hier geen monsters. Ben je nu gerustgesteld?’

Hij knikte en glimlachte zwakjes.

Toen ik de deur van de kast dicht wilde doen, zag ik een vreemde grijze hoed in de hoek liggen. Hij was rond van boven en had een brede band. Een bolhoed. Wat raar. Hoe kwam die daar terecht?

Op het moment dat ik me wilde omdraaien, zag ik vanuit mijn ooghoek iets bewegen. Ik ving een glimp op van een gestalte die zich achter Ethans slaapkamerdeur probeerde te verbergen en die me met zijn bleke ogen opnam door de kier bij de scharnieren. Met een ruk draaide ik mijn hoofd om, maar er was natuurlijk niets te zien.

Niet te geloven, nu had Ethan me al zover dat ik denkbeeldige monsters begon te zien. Ik nam me voor om ’s avonds laat minder enge films kijken.

Er klonk een enorme donderklap vlak boven ons huis, en ik maakte een sprong van schrik. Dikke druppels begonnen tegen de ruiten te slaan. Haastig rende ik langs Ethan het huis uit en de oprijlaan af.

Toen ik bij de bushalte aankwam, was ik doorweekt. De late lenteregen was niet echt koud, maar toch onaangenaam fris. Met mijn armen om me heen geslagen drukte ik me tegen een bemoste cipres aan, in afwachting van de bus.

Waar zou Robbie zijn? Ik speurde de weg af. Meestal was hij er eerder dan ik. Misschien had hij geen zin om kleddernat te regenen en was hij thuisgebleven. Spijbelen, hè? De luie rat. Ik wou dat ik me dat kon permitteren.

Had ik maar een auto. Ik kende mensen die op hun zestiende verjaardag een auto kregen van hun ouders. Ik mocht al blij zijn als er

taart was. Bijna al mijn klasgenoten hadden hun rijbewijs al, zodat ze konden gaan en staan waar ze wilden, naar sportclubs en feestjes. Zoals altijd kon ik weer niet meekomen; ik was de achtergebleven boerentrien met wie niemand wilde optrekken.

Behalve Robbie, verbeterde ik mezelf. Robbie zou morgen in ieder geval aan mijn verjaardag denken. Ik was benieuwd wat voor maf plan hij nu weer bedacht zou hebben.

Het was wel zeker dat het iets vreemds of gestoords zou zijn. Vorig jaar had hij me het huis uit gesmokkeld voor een nachtelijke picknick in de bossen. Het was raar; ik herinnerde me de vallei en de kleine vijver met de vuurvliegjes erboven, maar hoewel ik de bossen achter mijn huis eindeloos had doorzocht, had ik de plek daarna nooit terug kunnen vinden.

Er ritselde iets in de struiken achter me. Een buidelrat of een hert, of misschien zelfs een vos, die beschutting zocht tegen de regen. De dieren hier waren even dom als brutaal en ze waren helemaal niet bang voor mensen. Als we Beau niet hadden, zou mams moestuin een lopend buffet zijn voor konijnen en herten, en de plaatselijke wasberenfamilie zou dagelijks onze keukenkastjes plunderen.

Er knapte weer een tak onder de bomen, dichterbij deze keer. Ik begon een beetje ongemakkelijk te wiebelen, vastbesloten om me niet om te draaien voor een achterlijke eekhoorn of wasbeer. Ik was niet zoals Angie met de opblaastieten, onze perfecte cheerleader, die al begon te krijsen als ze een hamster in een kooitje zag of een modervlekje op haar peperdure jeans. Ik kon hooien, ik wist hoe je een rat doodmaakte en ik heb varkens door kniehoge blubber gedreven. Een beest meer of minder doet me niets.

Toch keek ik weer uit over de weg, in de hoop dat de bus de hoek om zou komen. Misschien kwam het door de regen en mijn eigen overspannen fantasie, maar het bos achter me gaf me het gevoel dat ik in The Blair Witch Project was beland.

Er zijn hier geen wolven of seriemoordenaars, zei ik tegen mezelf. Doe niet zo paranoïde.

Het woud leek ineens doodstil. Ik leunde tegen de boom en huiverde. Het liefst had ik de bus tevoorschijn getoverd. Er liep een rilling over mijn rug en opeens wist ik zeker dat ik niet alleen was. Voorzichtig draaide ik mijn hoofd zodat ik tussen de bladeren door kon kijken.

Op een tak zat een enorme zwarte vogel, die zijn veren had uitgezet tegen de regen. Hij zat zo stil als een standbeeld.

Toen ik naar hem bleef kijken, draaide hij zijn kop om zodat hij mijn blik kon vangen. Zijn ogen waren groen als gekleurd glas.

Op dat moment greep iets me vast vanachter de boom. Gillend sprong ik weg. Mijn hart bonkte in mijn oren en met een ruk draaide ik me om, klaar om weg te rennen voor denkbeeldige verkrachters en moordenaars als Leatherface uit *The Texas Chainsaw Massacre*, de horrorfilm die ik pas had gezien.

Achter mijn rug begon iemand te schateren.

Robbie Goodfell, de buurjongen die het dichtst bij woonde – dat betekende drie kilometer verderop – hing slap tegen een boomstam, hijgend van het lachen. Hij was lang en slungelig en droeg een oud T-shirt op een gehavende spijkerbroek. Toen hij mijn bleke gezicht zag, hield hij even op, maar even later gierde hij het weer uit. Zijn rode stekels lagen plat tegen zijn voorhoofd en zijn kleren plakten aan zijn huid, wat de slanke pezigheid van zijn lichaam nog meer benadrukte. Het was alsof zijn ledematen niet helemaal pasten. Hij leek er totaal niet mee te zitten dat hij doorweekt was en onder de bladeren en de modder zat. Er was sowieso niet veel waar Robbie zich druk over maakte.

‘Verdomme, Robbie!’ riep ik woedend uit. Ik liep op hem af om hem een trap te verkopen.

Hij ontweek me en wankelde de weg op, zijn gezicht vuurrood van het lachen.

‘Dat was niet grappig, idioot. Ik kreeg bijna een hartaanval.’

‘S-Sorry, prinses,’ snikte Robbie, en hij greep happend naar adem naar zijn hart. ‘Het was gewoon te mooi.’ Hij snoof nog een laatste keer en richtte zich op. ‘Man, dat was indrukwekkend. Je sprong zeker een meter de lucht in. Wie dacht je dat ik was, Leatherface of zo?’

‘Natuurlijk niet, stomkop.’ Verontwaardigd draaide ik me van hem weg om mijn brandende wangen te verbergen. ‘En ik heb je gezegd dat je me niet zo moet noemen! Ik ben geen tien meer.’

‘Wat jij wilt, prinses.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Heeft iemand je ooit verteld dat de gemiddelde vierjarige volwassener is dan jij?’

Hij lachte vrolijk. ‘Moet jij zeggen. Ik ben niet degene die de hele nacht het licht aan wilde hebben na The Texas Chainsaw Massacre. Ik had je gewaarschuwd.’

Zijn gezicht vertrok afschuwelijk en hij strompelde met uitgestrekte armen op me af. ‘Oooo, uit de weg, hier komt Leatherface.’

Ik wierp hem een woeste blik toe en schopte water uit een plas naar hem toe. Proestend schopte hij terug.

Toen de bus een paar minuten later arriveerde, waren we allebei druipnat en zaten we onder de modder. De chauffeur sommeerde ons om achterin te gaan zitten.

‘Wat doe je na school?’ vroeg Robbie toen we in elkaar gedoken op de achterbank zaten. Om ons heen zat iedereen te praten en grapjes te maken. Niemand besteedde ook maar de minste aandacht aan ons. ‘Zullen we ergens koffie gaan drinken? Of naar binnen sneaken in de bioscoop?’

‘Vandaag niet, Rob,’ antwoordde ik, terwijl ik probeerde mijn natte shirt uit te wringen. Nu het moment voorbij was, had ik enorme spijt van ons watergevecht. Ik zou Scott als een modderig varken onder ogen moeten komen. ‘Vandaag zul je zonder mij moeten sneaken. Ik moet na school iemand bijles geven.’

Robbie kneep zijn groene ogen tot spleetjes. 'Bijles? Wie?'
Ik probeerde niet te grijnzen. 'Scott Waldron.'
'Wat?' Robbies lippen vertrokken tot een grimas van walging.
'Die sportsukkel? Heeft hij je nodig om te leren lezen?'
Nijdig keek ik hem aan. 'Dat hij de aanvoerder van het footballteam is, geeft jou niet het recht om lullig te doen. Ben je soms jaloers?'
'O, natuurlijk, dat is het,' zei Robbie spottend. 'Ik heb altijd al het IQ van een pinda willen hebben. Nee, wacht. Dat zou een belediging voor de pinda zijn.' Hij snoof. 'Ik kan niet geloven dat je achter die loser aan zit. Je kunt wel wat beters krijgen, prinses.'
'Noem me niet zo.' Ik draaide me om, zodat hij niet zou zien dat ik bloosde. 'Het is maar bijles. Hij gaat me niet mee naar het eindfeest vragen of zoiets. Doe normaal.'
'Natuurlijk.' Zo te horen was Robbie niet overtuigd. 'Dat gaat hij niet doen, maar je hoopt het wel. Geef toe, je zwijmelt net zo bij hem weg als de eerste de beste zwakbegaafde cheerleader.'
'En wat dan nog?' snauwde ik. 'Het gaat je niks aan, Rob. Wat kan het je eigenlijk schelen?'
Hij werd ineens erg stil en mompelde iets onverstaanbaars.
Ik draaide hem mijn rug toe en staaarde uit het raam. Het liet me koud wat Robbie ervan vond. Vanmiddag, een heel fantastisch uur lang, zou Scott Waldron alleen van mij zijn. Daar zou ik me door niemand vanaf laten houden.

De lessen leken eindeloos te duren. Alle leraren sloegen wartaal uit, en het leek wel of de klokken achteruitliepen. Als in een waas ging de middag voorbij. Eindelijk, eindelijk ging de laatste bel en was ik bevrijd van het oeverloze gezeur waarbij X gelijk moest zijn aan Y.

Vandaag gaat het gebeuren, zei ik tegen mezelf toen ik door de volle gangen manoeuvreerde. Ik zorgde ervoor dat ik aan de rand van

de massa bleef. Natte sneakers piepten op de tegelvloer, en de smerige dampen van zweet, rook en ongewassen lichamen maakten de lucht dik en zwaar. De zenuwen gierden door mijn keel. Je kunt het, zei ik tegen mezelf. Niet over nadenken. Je gaat gewoon naar binnen. Je kunt het maar gehad hebben.

Slalommend baande ik me een weg door het gekrioel in de gang. Ik wierp een blik in het computerlokaal.

Daar zat hij, aan een van de bureaus met zijn voeten op een stoel. Schitterende Scott, de koning van de school. Hij droeg het roodwitte sportjack van zijn team, waarin zijn brede borst prachtig uitkwam. Zijn dikke blonde haar raakte net de bovenkant van zijn kraag.

Mijn hart sloeg op hol. Een heel uur in dezelfde ruimte als Scott Waldron, zonder de storende aanwezigheid van anderen. Normaal gesproken kon ik niet eens bij hem in de buurt komen. Als hij niet omringd was door Angie en haar cheerleadergroupies, dan hingen zijn footballvrienden om hem heen. Er waren nog meer leerlingen in het computerlokaal, maar dat waren nerds en studieballen, levensvormen die te laag waren om door Scott te worden opgemerkt. Sporters en cheerleaders wilden hier eigenlijk nog niet dood gevonden worden.

Ik haalde nog een keer diep adem en stapte het lokaal binnen.

Hij keek niet naar me op toen ik naast hem ging staan. Met zijn voeten omhoog hing hij onderuit in zijn stoel en gooide een onzichtbare bal door het lokaal. Ik schraapte mijn keel. Geen reactie. Ik schraapte wat harder. Nog steeds niks. Nadat ik genoeg moed had verzameld, ging ik voor hem staan en zwaaide.

Eindelijk sloeg hij zijn koffiebruine ogen naar me op, en heel even leek hij te schrikken. Toen ging een van zijn wenkbrauwen lui omhoog, alsof hij geen idee had wat ik van hem wilde.

O-o. Zeg iets, Meg. Iets intelligents. 'Eh...' stamelde ik. 'Hoi. Ik ben Meghan. Ik zit achter je, bij computerles.'

Hij bleef me met een lege blik aanstaren. Ik voelde mijn wangen

warmer worden. ‘Eh... Ik kijk niet zoveel sport, maar ik vind je een ontzettend goede speler, niet dat ik er nou zoveel verstand van heb. Eigenlijk heb ik alleen jou zien spelen. Maar je lijkt precies te weten wat je doet en ik ga naar al je wedstrijden kijken. Meestal zit ik helemaal achteraan, dus waarschijnlijk heb je me nog nooit gezien.’

O, mens, hou toch je mond. Klep dicht, nu!

Ik klemde mijn lippen op elkaar om de aanhoudende stroom van gebabbel te stuiten. Het liefst zou ik ter plekke door de grond zijn gezakt. Wat dacht ik eigenlijk, toen ik hier mee had ingestemd? Het was beter om onzichtbaar te zijn dan om jezelf te kijk te zetten als een absolute randdebiel, tegenover Scott nog wel!

Traag met zijn ogen knipperend bracht hij zijn handen omhoog om de dopjes van zijn koptelefoon uit zijn oren te halen. ‘Sorry, schat,’ zei hij met die prachtige, diepe stem van hem, ‘ik kon je niet verstaan.’ Hij liet zijn blik van mijn kruin tot mijn tenen over mijn lichaam en weer terug glijden en grijnsde. ‘Ga jij me les geven?’

‘Eh, ja.’ Ik ging rechtop staan en sprokkelde de laatste restjes van mijn waardigheid bij elkaar. ‘Ik ben Meghan. Mr. Sanders heeft me gevraagd om je te helpen met je programmeeropdracht.’

Hij bleef naar me grijnzen. ‘Ben jij niet dat boerinnetje dat in het moeras woont? Weet je eigenlijk wel wat een computer is?’

Mijn gezicht werd vuurrood. Oké, ik had inderdaad geen flitsende computer thuis. Daarom bracht ik de tijd na de lessen meestal hier in het computerlokaal door, om mijn huiswerk te maken en te surfen. Ik was zelfs van plan om over een paar jaar informatica te gaan studeren. Ik was goed in programmeren en webdesign. Ik was verdomme een kei met computers, maar hier, met die kritische Scott voor mijn neus, kon ik alleen maar hakkelen: ‘J-Ja dat klopt. Ik bedoel, ik weet veel van computers.’

De twijfel op zijn gezicht veroorzaakte een steek van gekwetste trots. Ik moest bewijzen dat ik niet de achtergebleven heikneuter was

waar hij me voor aanzag. ‘Kijk, ik zal het je laten zien,’ zei ik behulpzaam, en ik stak mijn hand uit naar het toetsenbord op tafel.

Toen gebeurde er iets eigenaardigs.

Ik had de toetsen nog niet eens aangeraakt toen het computerscherm tot leven kwam. Terwijl ik aarzelend mijn vingers boven het toetsenbord liet zweven, verschenen er woorden op het blauwe scherm.

Meghan Chase. We zien je. We komen je halen.

Ik bevroor. De woorden bleven komen, diezelfde drie zinnnetjes.

Meghan Chase. We zien je. We komen je halen. Meghan Chase. We zien je. We komen je halen. Meghan Chase. We zien je. We komen je halen. Meghan Chase. We zien je. We komen je halen.

Scott leunde achterover in zijn stoel en wierp eerst mij en daarna de computer een wantrouwige blik toe. ‘Wat moet dit voorstellen?’ snauwde hij. ‘Waar ben jij mee bezig, trut?’

Ik duwde hem opzij, schudde met de muis, drukte op Escape en op Ctrl/Alt/Del om de eindeloze woordenstroom te stoppen. Niets hielp.

Plotseling, zonder waarschuwing, verdwenen de woorden en het scherm bleef even leeg. Toen lichtte er een nieuwe boodschap op, in enorme letters.

SCOTT WALDRON GLUURT IN DE DOUCHES NAAR BLOTE KERELS, ROFL.

Ik hapte naar adem. De boodschap begon zich over alle beeldschermen te verspreiden, slingerend door de ruimte. Ik kon er niets tegen

beginnen. De andere leerlingen staakten hun bezigheden, en na een moment van aarzeling begonnen ze hard te lachen.

Scotts blik stak als een mes in mijn rug. Angstig draaide ik me om, en ik zag dat hij me met open mond aanstaarde. Zijn gezicht was bijna paars, waarschijnlijk van woede of vernedering.

Hij prikte een vinger in mijn richting. ‘Vind je dat grappig, moerasmuts? Nou? Wacht maar af. Ik zal je eens laten zien wat leuk is. Je hebt je eigen graf gegraven, klerewijf.’

Toen stormde hij het lokaal uit, achtervolgd door geschater. Een paar leerlingen trakteerden me op een grote grijns, applaus en omhooggestoken duimen. Eentje knipoogde zelfs naar me.

Mijn knieën knikten. Ik liet me in een stoel vallen en staarde verbijsterd naar het computerscherm, dat plotseling op zwart sprong. De aanstootgevende boodschap verdween, maar de schade viel niet meer ongedaan te maken. Ik voelde iets branden achter mijn oogleden en legde mijn gezicht in mijn handen. Ik was er geweest. Ik kon het zo ontzettend schudden. Game over, Meghan. Zou mam me naar een kostschool in Canada willen sturen?

Een zacht gegiechel onderbrak mijn sombere gedachten. Ik keek op.

Boven op de monitor zat een klein misvormd beest, dat zwart afstak tegen het licht dat door het raam viel. Het was spichtig, uitgemergeld, had lange dunne armen en oren als van een vleermuis. Groene spleetogen, die intelligent glansden, keken me aan over de tafel heen. Het wezen lachte breed en liet een mond vol puntige tanden zien, die gloeiden als blauw neonlicht. Ineens was het verdwenen, even plotseling als het beeld op het scherm.

Doodstil bleef ik staren naar de plek waar het beest had gezeten, terwijl mijn gedachten alle kanten op schoten. Oké, fijn. Niet alleen haatte Scott me, nu begon ik ook nog te hallucineren. Meghan Chase, ten prooi gevallen aan een zenuwinzinking, de dag voor haar zestiende verjaardag.